

въздѣйствието стойността и заслугата на всѣкого отдѣлно. За това пѣкъ досегашнитѣ изучавания, колкото и да сж многобройни и обьемни, не сж дали всичко потрѣбно на книжевния историкъ.

Обширни и прѣобширни книжевно-исторични изучавания, видни между други, се явиха у насъ на примѣръ за *К. Фотиновъ*, *Неофитъ Бозвели*, *Г. Раковски*, *Хараланъ Ангеловъ*. Отъ самото съпоставяне на тия имена се вижда, колко е случаенъ изборътъ на книжевниците за книжевно исторично замятие. Що сж произвели тѣ, всѣкой за свой пай, въ българската книжнина, и какво е било въздѣйствието отъ тѣхната работа въ българското общество, въздѣйствието наблюдавано въ кивжнината? Списанието на Фотинова „Любословие“ (отъ 1844, или съпочинъ отъ 1842) е наистина първо отъ своя родъ въ нашата книжнина; освѣтъ него Фотиновъ е прѣвелъ и сътъмилъ една двѣ учебни книги. Грамадната монография за него отъ професора *И. Д. Шишмановъ* разчепкува всѣко кжече отъ състава на това скромно книжевно наслѣдство, за да намѣри поводъ, да разсжждава и да разправя за много видни познания на тоя книжевенъ работникъ, за възможни извори на тия познания, за важни и неважни нѣща около познанията и изворитѣ, и за купъ други обстоятелства, научвани и досѣщани изъ една сбирка лични писма на Фотинова, които прилежно се възпроизвеждатъ и тълкуватъ. Нека признаеме, че тукъ се срѣщатъ податки и тълкувания важни за историята на българското възраждане, на повата българска просвѣта; че писмата на Фотинова, изъ които става по ясенъ и достовѣренъ животописътъ на Фотинова, заслужва да се запазятъ въ пѣкой нашъ музей, дѣто работници върху различни поля на знанието и умѣнието въ българския народъ могатъ да ги намиратъ, изучаватъ и използватъ при